

Az Úr az!

Köszöntés: Irgalom, békesség és szeretet adassék nektek bőségesen, akiket az Atya Isten szeretett, és a Jézus Krisztus megtartott. Ámen. (Júd 1-2)

Gyülekező ének: 356: „Felvirradt áldott szép napunk!”

Fennálló ének: 416:1: „Krisztus én életemnek, Te vagy reménysége...”

Fő ének: 357: 1-3: „Jézus én bizodalmam...”

Előfohász: „Ne félj, én vagyok az első és az utolsó, és az élő: halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké, és nálam vannak a halál és a pokol kulcsai. Írd meg tehát, amiket láttál: amik vannak, és amik történni fognak ezek után; (Jel 1,17-19) Ámen.

Lekció: János evangéliuma 21,1-14

„Ezután ismét megjelent Jézus a tanítványoknak a Tibériás-tengernél. Így jelent meg: együtt voltak Simon Péter és Tamás, akit Ikernek hívtak, és Nátánaél, a galileai Kánából és Zebedeus fiai; a tanítványok közül pedig még kettő. Simon Péter így szólt hozzájuk: „Elmegyek halászni.” Ők erre ezt mondták: „Mi is elmegyünk veled.” Elindultak, és beszálltak a hajóba, de azon az éjszakán semmit sem fogtak. Amikor már reggel lett, megállt Jézus a parton, a tanítványok azonban nem tudták, hogy Jézus az. Jézus ekkor megkérdezte tőlük: „Fiaim, nincs valami ennivalótok?” Így válaszoltak neki: „Nincs.” Ő pedig ezt mondta nekik: „Vessétek ki a hálót a hajó jobb oldalán, és találtok!” Kivetették tehát, de kivonni már nem tudták a rengeteg hal miatt. Ekkor odaszólt Péterhez az a tanítvány, akit Jézus szeretett: „Az Úr az!” Amikor Simon Péter meghallotta, hogy az Úr az, magára vette felsőruháját, mert mezítelen volt, és belevetette magát a tengerbe. A többi tanítvány pedig a hajón jött ki, mert nem voltak messze a parttól, csak mintegy kétszáz könyöknyire, és kivonták a hálót a halakkal. Amint kiszálltak a partra, parazsat láttak ott, rajta halat és kenyeret. Jézus így szólt hozzájuk: „Hozzatok a most fogott halakból!” Simon Péter beszállt, és kivonta a partra a hálót, amely tele volt nagy halakkal, szám szerint százötvenhárommal; és bár ilyen sok volt, nem szakadt el a háló. Jézus erre ezt mondta nekik: „Jöjjetek, egyetek!” A tanítványok közül azonban senki sem merte őt megkérdezni: ki vagy te? Tudták ugyanis, hogy az Úr ő. Jézus tehát odament, vette a kenyeret, és odaadta nekik; ugyanúgy a halat is. Ez már a harmadik alkalom volt, hogy Jézus megjelent a tanítványoknak, miután feltámadt a halottak közül.”

Előima

Örvendező szívvel és hálaadással állunk meg Előtted dicsőséges és szent Atyánk az Úr Jézus Krisztusban e húsvét ünnepén és megköszönjük, hogy minden élet mögött Te rejtőzöl. Akit ugyanis Te szeretsz, annak van Kit felmutatnia, bemutatnia a többi mellette élő tanítványnak. Hittel énekeltük, hogy minden szegény és bűnös ember fullánkja a halál, de minden emberi rettenés és félelem mögött Te ott állsz a vártán és szólsz: „Én vagyok az, aki előbb szerettelek.” Azért könyörgünk Atyánk, hogy Szentlelkeddel álld meg a mi húsvéti ünneplésünket, hogy erősödjön bennünk a Hozzád tartozás érzése, és legyen reménységünk halálunk óráján is. Köszönjük, hogy Általad az élet győzött és mi magunk is a Győztes oldalán állunk. Bízass élő Igéddel, hogy többre bízol bennünket ezután. Válassz el magadnak, szólíts meg, drága Úr Jézus, hogy feltámadásodnak hiteles tanúi legyünk nemcsak húsvétkor, hanem életünk minden napján. Ámen.

Igehirdetés előtti ének: 185: „Krisztus feltámadott...”

Textus: János evangéliuma 21, 7

„Ekkor odaszólt Péterhez az a tanítvány, akit Jézus szeretett: „Az Úr az!” Amikor Simon Péter meghallotta, hogy az Úr az, magára vette felsőruháját, mert meztelen volt, és belevetette magát a tengerbe.”

Húsvétot megelőző Keresztyén Gyülekezet, Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Húsvét a feltámadás és az élet örömnépe azok számára, akik hisznek az Úr Jézus Krisztusban. De ez a diadalmas látás nem mindenkié. Az élet azért szomorú, a halál azért reménytelen, mert elveszítettük Krisztust és nem ismerjük az Ő feltámadásának dicsőséges erejét. Még a tanítványok között sem egyértelmű a húsvéti hit mértéke. Isten kegyelméből húsvét II. napját üljük, de most újból másképp. Nem zúgnak a harangok, a templomaink zárva vannak, a hívek seregeinek boldog és örömteli éneke nem hangzik fel: *„Örvendezzek egek, ti is földi seregek! Mindnyájan örüljetek, vígan énekeljetek. Mert Urunk feltámadott, nekünk életet adott.”* Mitől lehet mégis a semmi közepette, saját Tibériás tengerünk közepette, örömet hirdető evangélium életünk és szolgálatunk? Mitől lesz a két ünnepnap elteltével is nem szertefoszló ködfoszlány ez az egész? Úgy, hogy a tanítványi

közösségekben Jánossal együtt mindig a feltámadott Úrra mutatunk: „Az ÚR az!” Van Valaki, Aki nem csak halászni, hanem ember halászni rendelt. Van Valaki, Aki kiküldött a világba és nem bezárt közösséggé formált. Amikor János kijelenti: „Az Úr az!” abban nemcsak meggyökerezett hitét árasztja a tanítványok felé, hanem erősíti őket. Erősíteni gyöngye hitben pedig csak azt tud, akit az Úr szeretett. Erősíteni az tud, aki hallotta és saját lelkén tapasztalta: Az Úr szeret.

Míg Péter a többi tanítvánnyal együtt felejteni akar, mert tudják, hogy egyedül mindnyájan sorba csődöt mondtak, addig János hitet ébresztő kijelentése, képes újra és újra támogatni, ápolni és őrizni. János, a szeretett apostol a nehéz halászatától elfordul, és a parton lévő Jézusra mutat. Ott van Ő és Ő az Úr. Ő választott el minket magának. Ő hívott el örök rendelése szerint, és míg nekünk, újból nincs semmink, mert a mi halászatunknak az eredménye egy nagy nulla, addig Ő táplál, erősít és közösséget vállal velünk. Nagyon is elfelejtjük, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus nem ünnepi és nem templomi Krisztus csupán. Ahogyan Túrmezei Erzsébet írja versében: „Életre hívott kis harangomat, Lelked szele zengesse hangomat! Fénylő napom, megmentő életem, Jézus, neved, kegyelmed hirdetem. Szunnyadtam én is lenn a föld alatt. Életre keltett tüzes sugarad. Lelkem harangja véredtől fehér, és most, ameddig zendülése ér, rólad, rólad harangozok veled, Téged zeng, hirdetem minden mozdulás: Húsvét, új élet, nagy megújulás!” Jézust az Atya Isten a vergődő, a bűn és betegség miatt szenvedő, a tagadó, a hitetlen, az özvegységben és árvaságban síró, a bizonytalanságban rettegő, a halálfélelemtől borzongó emberi élet szürke hétköznapijaiba adta Megváltóul, Orvosul, Segítőül, Vigasztalóul és Szabadítóul. A Feltámadott Úr Jézus Krisztus akkor van hozzánk a legközelebb, amikor nem a templompadjaiban ülünk, hanem úgymond élünk, halászunk, hogy betevőnk legyen. Igazi győzedelmes és örömteljes húsvéti hitünk, életünk szürke hétköznapijai mutatják meg, amikor Jézus megjelenik a mi számunkra is, hogy megmutassa irántunk való szeretetét, kegyelmét és hatalmát. Mert azaz igazi

húsvét, ha felismerjük és megismerjük életünk mindennapi útján, hogy Ő, az Úr van ott. Mert erről a tényről tesz bizonyosságot a mai húsvéti evangélium is, amikor a feltámadott és élő Jézus nem ünnepen és nem is a templomban, hanem a tanítványok mindennapi szürke hétköznapiján jelenik meg előttük és lesz élő valósággá nekik munka közben, a sáros lábakkal hálót húzó, fáradtan és éhesen dolgozó embereknek. Amikor megáll előttük és fiaimnak szólítva őket, ismét megmutatja hatalmát, kegyelmét és szeretetét, újból megbizonyítva, hogy Ő az élet Krisztusa. Vagyis azt hogy Ő az embereknek a mindennapi, a való életben akar feltámadott és élő Krisztusa lenni. Hogy Ő az ember szürke, nehéz mindennapi útján akar segíteni, vigasztalni, megelégtetni, a félelemtől és haláltól megmenteni.

De vajon te testvérem felismerted-e már munkásruhádba öltözve munkahelyeden, hogy megfeszített erőd eredménytelenségét Ő áldotta meg és tette eredményessé? Felismerted-e nehéz betegágyadon, amikor talán már az orvosaid is lemondtak az életedről, hogy Ő az áldott orvos, Ő a te gyógyítód? Felismerted-e özvegységemben, árvaságodban, elhagyott egyedülvalóságodban, hogy Ő nem hagyott el, hanem melletted maradt, átölelve, vigasztalva és új erőt adva, továbbsegített nehéz életutadon? Felismerted-e a gyászos koporsók mellett, amikor fájó szívvel és könnyes szemmel búcsúztál szeretteidtól, hogy Ő, az Úr van ott, és szól hozzád: „Ne félj, mert megváltottalak, a neveden szólítottalak, az enyém vagy.” Ne sírj, mert „én vagyok a feltámadás és az élet, és aki hisz énbenem, ha meghal is él az.” Igen! Az emberi nehéz, szürke hétköznapi életút is húsvéti ünneppé és örömmé válik, és örök húsvétja lehet annak, aki az élete útján szüntelenül felismeri, hogy Ő, az Úr, az élő Krisztus van mellette, és segíti őt a súlyos küzdelmekben. Hogy a mindennapi, nehéz, szürke hétköznapi útján is a sokat szenvedett Jóbbal együtt tudjon bizonyosságot tenni és tudja elmondani igaz húsvéti hittel: „Tudom az én Megváltóm él, és utoljára megáll az én porom felett, és én testem nélkül látom meg az Istent. Mert az ilyen ember számára a

húsvét a vigasztalás koronája minden időben. Azt nem rémíti a halál. Az ilyen számára nem reménytelen a sír, mert tudja, hogy mindenki az Úr kezében van. Az tudja, hogy nincs összetört élet, és bizonyos afelől, hogy életét nem ronthatja meg a bűn, mert Jézus, a Megváltó győzött a bűn és a halál felett.

Péter miután hallja ezt a biztató szót, továbbáll. Péter volt az első, és most is Ő az első, aki kiszáll a hajóból, hogy Jézus társasága gyógyítsa. A hajó már nem érdekli, a halászat fáradtságos munkája újból csőd, és János, a szeretett tanítvány hitet ébresztő kijelentése, Jézushoz vonzza. Ahogyan menni akart halászni és pótlékot keresett, úgy vesztette el vonzóerejét a háló, a fáradtságos munka, a tanítványok közössége, mert ott a parton, ott van a nagy Ő: az Úr. Péter egyszerre rádöbben, hogy nincs más út, csak Jézus. Péter egyszerre elindul és vállalja a 96-97 méteres kockázatot is, de tudja már, hogy ahol nincs Jézus, ott minden csődöt mond. Ahol nincs a Feltámadott, a másik Pártfogó, a Vigasztaló, a Szentlélek, ott nincs élet. Földi életét az a szent és boldog bizonyosság tölti el, hogy mindent kárnak és szemétnak ítél, mert minden ellenére, ami benne és körülötte történt és történni fog még, de akkor is él az Úr, és Ő az, aki szereti. Egyszerre változik meg és uralkodik szívében a húsvéti öröm, mert Megváltója él, itt van vele, és vele lesz a világ végezetéig, és vele lesz az örökkévalóságban is. Micsoda elindulás, aminek lesz még egy nagy állomása, de ez a nagy lépés újra csoda Péter életében. Csoda, mert Ő mindig tenni és menni akart, és ismét megy, de a 153 fajta hal, ami hálójába esett, az Úr műve. Neki nincs mit ennie, neki nincs mit adnia a Mesternek, de a Mester, az Úr Krisztus őket várja és velük akar lenni.

Kedves Testvérek! Ezért higgyünk és bizzunk Jézusban, mert Ő mindent megold. Ne csüggedjünk, és fel ne adjuk soha. Mert az a megtöretett test és kiontatott vér, amelynek szent emlékjegyében együtt részesülni járulunk ide e szent asztalhoz, nemcsak a halálra emlékeztet minket, hanem az örök életre is. Az Úrvacsora elő vacsora, közösség Jézussal. Előíze a mennyei dicsőségnek. Nemcsak a gyászos nagypéntekre, de egy diadalmas húsvét reggelre is

emlékeztet. Mert ez a kenyér és ez a pohár a mi örök életünknek a záloga és pecsétje, mert a halálból új dicsőség támadt, a kiömlő vérből egy új élet fakadt, még pedig a miénk. Dobogtassa meg azért a mi szívünket is ez az áldott húsvéti reménység, és szívünkben ezzel a boldog hálával járuljunk az Úr elé, Aki itt van, és Aki nekünk ezt a szent reménységet adta, és aki az új életnek lett első zsenyéje, hogy mindenkor tudjuk, Ő velünk van. Minden készen áll a Vele való közösséghez, vajon Te magad is, mint új és csak Neki örvendező tanítvány? Ámen.

Utóima:

Köszönjük Atyánk a húsvéti örömhírt, a tanítást, amelyet Igédben hirdettél számunkra. Kérünk, add meg nekünk kegyelmedből, hogy úgy tudjunk hinni az élő Krisztusban, hogy húsvét ne csak két napig tartson, hanem az élet nehéz, szürke hétköznapijaiban is. Köszönjük Atyánk a Veled való helyreállított kapcsolatot, hiszen Te békejobbot nyújtottál nekünk Krisztusban. Hívó szavad ma is a szabadulás záloga mindabból, amit nem akarsz látni bennünk és körülöttünk. Engedd meg, hogy találkozzunk Vele, a Feltámadottal, az Élővel és életünk útján szüntelenül felismerhessük, hogy Ő itt van velünk, és így örök örvendező húsvétunk lehet. Kérünk, hogy áld meg gyülekezetünket és népünket. Gyógyítsd meg betegeinket, álld meg az induló új zsenét a szívünkben és a természetben. Adj az egész világ emberiségének az élő Krisztusban igazi békességet, vigasztalást, megbocsátó szeretetet és örök életet. Hála Neked Urunk békességünkért, új életünkért és feltámadásunkért. Taníts meg Veled járnival, időt tölteni jelenlétedben, mert szavad és Lelked tesz erőssé, és tudjuk, hogy Te kijelentetted magad nekünk. Kérünk a tanítványi közösségeinkért. Újítsd meg néped hitvalló tanítványaidon keresztül. Szólj úgy általuk, hogy mindig Feléd és Rád mutassanak, mert már rég megtapasztalták irgalmadat. Kérünk gyülekezetünk Jánosaiért és Pétereiért, hadd találjanak egymásra Lelked által. Ámen. **Jézus mondja: Ti azért így imádkozzatok: Mi Atyánk...**

Adakozás: „Ő, az Úr, a mi Istenünk, az egész földnek szólak döntései.” (Zsolt 105,7)

Áldás: Istennek népe! Hát nem ezt kellett-e elszenvednie a Krisztusnak, és így megdicsőülnie? Az Úr így felelt: Megnyugtat téged, ha az orcám megy veled? (Lk 24, 26; IIMóz 33, 14)

Záró ének: 357:6-7: „Bátorságban légyetek...”